

PROBLEME ALE REVOLUȚIEI DEMOCRAT-POPULARE ÎN ROMÂNIA

ARON PETRIC și GHEORGHE ȚUȚUI

Etapă a procesului revoluționar neîntrerupt care a început cu insurrecția națională antifascistă din august 1944, revoluția democrat-populară s-a desfășurat în condițiile social-economice ale unei țări cu nivel mediu de dezvoltare, cu o economie ruinată de război și de urmările acestuia și a fost influențată de dinamica rapidă a raportului forțelor de clasă, în care masele populare, conduse de Partidul Comunist Român, au constituit factorul hotărâtor al transformărilor radicale în viața social-politică a țării.

În același timp, revoluția democrat-populară trebuie privită și în contextul unor factori pozitivi, proprii situației internaționale de la sfârșitul celui de al doilea război mondial, situație caracterizată prin victoriile hotărâtoare dobândite de armatele coaliției antihitleriste și în primul rând de glorioasa armată sovietică în lupta împotriva Germaniei naziste, prin puternicul avânt revoluționar declanșat într-o serie de țări din Europa, prin voința hotărâtă a popoarelor de a instaura regimuri politice democratice și a promova o politică de pace și colaborare liberă între state.

1. Situația României la începutul revoluției democrat-populare

Victoria insurecției armate din august 1944, care a marcat doborârea dictaturii militare-fasciste, scoaterea României din războiul antisovietic și începutul luptei armate împotriva hitleriștilor, pentru eliberarea întregii țări, a determinat o schimbare substanțială în situația forțelor social-politice din țară. Zdruncinând pozițiile claselor exploatare, slăbind influența burgheziei și moșierimii și aducând în primul plan al scenei istorice masele largi populare în frunte cu proletariatul, insurecția din august 1944 nu a dus și nici nu urmărea să ducă nemijlocit la răsturnarea de la putere a claselor dominante și nu a afectat baza economico-socială a regimului burghezo-moșieresc. Regimul instaurat odată cu formarea primului guvern prezidat de generalul C. Sănătescu, în care activau și doi reprezentanți ai partidelor muncitorești, era un regim burghezo-democratic, care acționa în cadrul unei forme de stat monarhice și în condițiile existenței mai multor partide politice.

În acest cadru, noul guvern, pe baza consensului celor patru partide componente ale B.N.D. și a cercurilor palatului, urma să acționeze în direcția restabilirii libertăților democratice, să organizeze participarea cu toate forțele la războiul antihitlerist și să încheie convenția de armistițiu cu Națiunile Unite. Acest fapt, al trecerii de la dictatura fascistă la un regim burghez-democratic, dublat de activitatea legală a partidelor și organizațiilor revoluționare ale clasei muncitoare și de afirmarea largă a maselor ca forță hotărâtoare în dezvoltarea ulterioară a țării, au constituit elemente esențiale ale începutului revoluției democrat-populare.

Dar, așa cum aveau s-o dovedească faptele, între partidele muncitorești reprezentate în guvern și partidele burgheze, sprijinite de rege, între democrația burgheză, așa cum era concepută de clasele exploatare, și masele populare, chemate la creație istorică conștientă, existau contradicții de neîmpăcat, care nu puteau să nu genereze deosebiri de poziții și ascutite confruntări social-politice. În adevăr, dacă pentru partidele burgheze și monarhie actul de la 23 august 1944 și măsurile ulterioare urmau să aibă drept punct final instaurarea unui regim burghez de tip parlamentar, așa cum fusese în România în anii anteriori instaurării dictaturii fasciste, ceea ce însemna menținerea regimului de exploatare burghez-moșierească, pentru forțele revoluționare insurecția constituia doar „începutul luptei pentru înfăptuirea unor adânci prefaceri sociale, care să lichideze definitiv vechile stări de lucruri și să ducă la făurirea unei noi orînduiri sociale — orînduirea socialistă”¹. Era limpede că, într-o astfel de viziune, cadrul politic burghez, chiar în accepțiunea lui democratică, se dovedea a fi prea îngust, incapabil să satisfacă cerințele revoluției, să ducă la împlinirea năzuințelor maselor largi populare.

2. Tactica P.C.R. în lupta pentru instaurarea regimului democrat-popular

Pornind de la indicațiile orientative stabilite încă de Congresul al V-lea, privind caracterul și perspectivele revoluției în România, dar ținînd totodată seama de faptul că sarcinile democratice, antimoșierești și antiimperialiste ale revoluției corespundeau intereselor fundamentale ale celor mai largi clase și pătri sociale, P.C.R. s-a orientat de la începutul activității sale legale spre realizarea unui larg front democratic, care să cuprindă toate forțele vii ale națiunii interesate în progresul țării.

Pe baza acestei concepții tactice, izvorîta din realitățile românești, partidul a urmărit întărirea unității de acțiune a clasei muncitoare — forța conducătoare în revoluție — și făurirea alianței muncitorești-țăărănești, în jurul căreia urmau să fie atrase celelalte pătri muncitoare și chiar anumite cercuri ale burgheziei. De asemenea, ținînd seama de faptul că în această fază a revoluției realizarea transformărilor cerute de mase nu venea în conflict direct cu forma de stat monarhică, P.C.R. și celelalte forțe revoluționare au considerat ca nefiind necesară schimbarea imediată a acesteia,

¹) Nicolae Ceaușescu, *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. IV, Edit. politică, București, 1970, p. 625.

urmînd ca regele să fie determinat să folosească prerogativele puterii în interesul poporului.

Folosind un astfel de sistem de alianțe largi, Partidul Comunist Român a reușit să canalizeze toate forțele vii ale națiunii în direcția atingerii obiectivelor mari, care interesau întregul popor — în primul rînd în direcția sprijinirii, cu toate puterile, a frontului antihitlerist —, demascînd și zdrobind totodată uneltirile reacțiunii interne și ale cercurilor imperialiste de peste hotare. În acest sens, politica de alianțe a P.C.R., pe de o parte a servit obiectivelor majore ale revoluției, iar pe de altă parte a dus la izolarea treptată a forțelor de bază ale reacțiunii.

Exprimat în proiectul de platformă a F.N.D. elaborat de C.C. al P.C.R., la 24 septembrie 1944, și însușit de celelalte partide și organizații democratice care au aderat la Frontul Național Democrat, programul de transformări revoluționare a fost completat și modificat ulterior, pe baza situațiilor ivite în desfășurarea revoluției, căpătînd formă definitivă în programul de guvernare al F.N.D. din 28 ianuarie 1945, care a pus la ordinea zilei problema instaurării unui guvern cu adevărat democratic, care să reprezinte masele populare și să acționeze în interesul acestora.

Analizînd desfășurarea luptei revoluționare în perioada octombrie 1944—martie 1945 se desprind cîteva trăsături de bază care ne permit a ilustra tactica suplă a partidului comunist, clarviziunea sa politică. Astfel, pe lîngă folosirea largă a luptei de masă — prin mitinguri și demonstrații care se desfășurau în strînsă dependență de avansarea procesului de organizare a clasei muncitoare și a aliaților săi — au fost întreprinse acțiuni de preluare de către muncitori a controlului întreprinderilor, confiscarea de către comitetele țărănești a pămînturilor aparținînd elementelor fasciste și ale moșierilor, cucerirea prin forță a conducerii organelor locale ale puterii de stat — primării, preturi, prefecturi —, extinderea pozițiilor forțelor democratice în guvern și exercitarea, și pe calea puterii de stat, a unei permanente presiuni asupra majorității reacționare din cele trei guverne prezidate de Sănătescu și Rădescu precum și asupra regelui care, în climatul de avînt revoluționar al maselor și de teamă de a nu pierde totul, a trebuit să folosească prerogativele de care dispunea pentru sancționarea unor măsuri pe linia dezvoltării democratice a țării. Concomitent, Partidul comunist s-a preocupat de lărgirea și consolidarea bazei politice a Frontului Național-Democrat, de extinderea muncii de lămurire în rîndurile ostașilor, cu scopul de a nu permite folosirea armatei în slujba țelurilor reacțiunii, pregătind și înarmînd totodată formațiunile de luptă patriotice, în permanență gata de acțiune.

Această multilaterală pregătire politică, faptul că programul forțelor revoluționare se sprijinea pe o amplă bază de masă, au avut ca rezultat zdrobirea uneltirilor reacțiunii și instaurarea, la 6 martie 1945, a unui guvern de largă concentrare democratică prezidat de dr. Petru Groza, înflăcărât patriot și militant progresist, a cărui activitate a fost pusă în slujba poporului.

Victoria de la 6 martie 1945 a încoronat, astfel, o perioadă de puternice lupte revoluționare, care au început cu insurecția națională din august 1944 și au crescut continuu în intensitate, pînă la instaurarea pri-

mului guvern revoluționar-democratic din istoria României. În decursul a numai citorva luni după insurecție, Partidul Comunist Român a reușit să atragă sub conducerea și sub influența sa imensa majoritate a poporului. În focul luptelor revoluționare pentru pământ și pentru cucerirea puterii politice, s-a cimentat alianța dintre clasa muncitoare și țărănime, care s-a dovedit o forță socială de neînfrînt. Politica P.C.R. de coalizare a tuturor forțelor democrate și patriotice ale națiunii într-un larg front democratic, care cuprindea muncitori, țărani, intelectuali, păturile mijlocii de la orașe, mase de femei și de tineret, oameni ai muncii aparținînd naționalităților conlocuitoare a subminat, treptat, pozițiile și influența burgheziei și moșierimii, ducînd în cele din urmă la înfrîngerea lor. Regimul instaurat la 6 martie 1945, avînd un pronunțat caracter muncitoresc-țăranesc, reprezenta puterea revoluționară menită să servească drept principal instrument pentru înfăptuirea transformărilor ulterioare.

„Prin instaurarea acestui guvern — arată tovarășul Nicolae Ceaușescu — procesul revoluționar din România a intrat într-o nouă etapă, al cărei obiectiv era încheierea procesului de desăvîrșire a revoluției burghezo-democratice, înfăptuirea unor transformări social-politice profunde în societatea românească”.²

3. Lupta pentru consolidarea regimului democrat-popular

Prin instaurarea guvernului prezidat de dr. Petru Groza a început o etapă calitativ nouă în dezvoltarea procesului revoluționar, în care noua putere de stat, sprijinindu-se pe masele largi populare, acționa consecvent în vederea înfăptuirii programului de profunde transformări în viața economică și social-politică.

Corespunzător acestui program, guvernul democrat a legiferat, în prima parte a anului 1945, o serie de măsuri economice, politice și sociale privind democratizarea aparatului de stat, reforma agrară, introducerea controlului cetățenesc în scopul stăvilirii speculei și a sabotajului economic, înființarea economatelor în vederea aprovizionării salariaților, trecerii industriei la producția de pace etc. Din acest ansamblu de măsuri, legea reformei agrare, adoptată la 23 martie 1945, se detașează prin însemnătatea și urmările sale, ea legalizînd acțiunea revoluționară înfăptuită în mare parte în perioada anterioară, ceea ce a dus la lichidarea clasei moșierilor — forța socială cea mai retrogradă a societății noastre. Totodată, au fost împrăștiți numeroși țărani fără pământ sau cu pământ puțin și au fost constituite unități aparținînd sectorului de stat — sub forma fermelor model și a soluțioanelor de închiriat mașini și tractoare, elemente de mare însemnătate în soluționarea ulterioară a problemei țărănești în România.

Măsurile legislative adoptate, eforturile considerabile depuse în primul rînd de clasa muncitoare precum și de țărănime și de ceilalți oameni ai

² Nicolae Ceaușescu, *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 4. Edit. politică, București, 1970, p. 637.

muncii pentru reconstrucția țării, primele succese în domeniul politicii externe, printre care recunoașterea guvernului prezidat de dr. Petru Groza de către Uniunea Sovietică și ajutorul acordat României de către această țară, au dus la refacerea și dezvoltarea economiei naționale și la consolidarea regimului de democrație populară. O importanță deosebită în stabilirea direcției și a căilor de urmat în dezvoltarea economică și social-politică a țării a avut-o Conferința Națională a P.C.R. din octombrie 1945, care a stabilit că reconstrucția economiei naționale trebuie să se întemeieze pe refacerea și dezvoltarea industriei, acordându-se prioritate industriei grele, ca bază a progresului economic general.

Așa cum se sublinia în Raportul politic al C.C. al P.C.R. prezentat de Gheorghe Gheorghiu-Dej, „o industrie grea puternică, bazată pe folosirea rațională a bogățiilor naturale ale țării și dezvoltată pe linia nevoilor interne și a posibilităților izvorâte din legături comerciale trainice cu vecinii, constituie pivotul în jurul căruia întreaga economie a țării se va dezvolta în condiții noi”³. În același scop, conferința a fixat ca sarcină de perspectivă electrificarea întregii țări.

O atenție deosebită a fost acordată întăririi regimului democrat-popular, consolidării Frontului Unic Muncitoresc și a alianței dintre clasa muncitoare și țărănime, pregătirii forțelor democrate pentru bătălia alegerilor parlamentare. Jalonînd orientarea țării în domeniul politicii externe, Conferința Națională a P.C.R. a subliniat importanța respectării voinței fiecărui popor de a-și făuri singur regimul său social, în condiții de independență națională și neamestec în treburile sale interne.

Eșecul încercărilor reacțiunii interne, în frunte cu monarhia și avînd sprijinul cercurilor imperialiste străine, de a doborî guvernul democrat, consolidarea pozițiilor acestuia și a legăturilor sale cu masele, recunoașterea noii puteri de stat de către S.U.A. și Marea Britanie la începutul anului 1946 au deschis perspective favorabile organizării alegerilor parlamentare, menite să ducă la zdrobirea politică a partidelor burgheze. În același timp, se ridica și problema de o deosebită însemnătate a încheierii tratatului de pace cu Națiunile Unite, care să pună capăt situației nefavorabile în care se afla România, ca stat „satelit” al Germaniei hitleriste, aflat acum sub regimul convenției de armistițiu.

Soluționarea acestor două mari probleme, care au dominat viața politică a țării în tot cursul anului 1946, a cerut Partidului Comunist Român și celorlalte forțe democrate combativitate și elasticitate în înțelegerea profundă și în aprecierea realistă a relației dintre factorii interni și cei externi.

Analiza condițiilor în care au avut loc pregătirea și desfășurarea alegerilor parlamentare, acțiune care a cerut partidului comunist un uriaș efort politic și organizatoric și a prilejuit o intensă muncă de clarificare a maselor, evidențiază justetea concepției sale tactice, de unire într-un singur bloc a tuturor partidelor și grupărilor participante la opera de guvernare a țării,

³) Gh. Gheorghiu-Dej, *Articole și cuvîntări*, ed. a IV-a, E.S.P.L.P., 1956, p. 63.

ca și caracterul democratic al măsurilor legislative adoptate în vederea extinderii dreptului de vot pentru toți cetățenii majori, votul „universal” devenind acum pentru prima dată o realitate în România.

În ciuda activității intense a forțelor reacționare, îndeosebi a celor două partide burgheze, P.N.Ț. și P.N.L., care aveau o vastă experiență electorală și cu tot sprijinul acordat acestora de cercurile conducătoare din S.U.A. și Anglia, alegerile parlamentare din noiembrie 1946 s-au soldat cu o strălucită victorie a forțelor democratice, care au obținut 79,86% din voturile exprimate și 377 de mandate din totalul de 414 cât cuprindea Adunarea deputaților, ceea ce atestă cu claritate proporțiile înfrângerii forțelor reacționare.

În urma eșecului suferit de partidele burgheze de opoziție și constituirii unui parlament în care clasa muncitoare și aliații săi dețineau poziții hotărâtoare, puterea de stat democrat-populară era investită acum și cu votul de încredere dat de către majoritatea zdrobitoare a populației țării, fapt care infirma, odată în plus, aserțiunile propagandei imperialiste occidentale asupra caracterului „nerepresentativ” al guvernului democrat. Constituirea, alături de guvern, a unui nou organ democratic, Parlamentul, care acționa și el în direcția dezvoltării țării pe calea progresului, a lărgit mult câmpul de activitate a forțelor revoluționare, îndeosebi în domeniul legislativ, îngustînd, implicit, posibilitățile de manevră ale reacțiunii, inclusiv cele referitoare la folosirea prerogativelor regale în apărarea intereselor claselor exploatare.

4. Desăvîrșirea transformărilor burghezo-democratice și pregătirea condițiilor de trecere la revoluția socialistă

Desfășurarea revoluției democrat-populare pînă la începutul anului 1947 a avut drept rezultat principal soluționarea principalelor probleme cu caracter burghezo-democratic, făcînd posibilă acum aplicarea unui complex de măsuri menite să desăvîrșească acest proces, să ducă la cucerirea deplină a puterii în stat de către clasa muncitoare și aliații săi, în vederea trecerii la revoluția socialistă. Din acest unghi de vedere, anul 1947 este caracterizat prin schimbarea hotărâtoare a raportului de forțe în favoarea celor cărora le revenea misiunea istorică de a duce revoluția populară dincolo de faza ei burghezo-democratică, schimbare exprimată în întărirea pozițiilor clasei muncitoare în toate domeniile vieții sociale, în dezvoltarea alianței muncitorești-țăranesti și în cele din urmă în rezolvarea contradicției dintre conținutul noii puteri și forma de stat monarhică.

Apreciînd că „stăm în fața unei ascuțiri a luptei dintre forțele democratice și reacțiune”⁴, adică a intrării într-o nouă fază a activității revoluționare, P.C.R. a adoptat, încă de la începutul anului 1947, un șir de măsuri politico-organizatorice menite a realiza întărirea organizațiilor de partid și

⁴ Arhiva C.C. al P.C.R. fond. nr. 1, dos. 235, f. 1—3.

legarea lor mai strânsă de masa oamenilor muncii, astfel încât să se asigure, în mai mare măsură, rolul conducător al partidului în viața social-politică.

Ca urmare a acestor acțiuni, s-a ajuns la situația că, până în noiembrie 1947, mișcarea sindicală cuprindea totalitatea salariaților existenți, iar cele două partide muncitorești numărau în rândurile lor peste 1.300.000 de membri.

Dezvoltarea unității de acțiune a clasei muncitoare prin adoptarea platformei partidului unic și începutul constituirii organizațiilor unice de partid influențau tot mai puternic desfășurarea întregului proces revoluționar, determinau ridicarea pe noi trepte a rolului de conducător al proletariatului în revoluție.

Sub influența schimbărilor economico-sociale și a creșterii rolului proletariatului, s-au produs schimbări substanțiale în orientarea și caracterul grupărilor participante la opera de guvernare, în raporturile existente în cadrul alianțelor politice ale clasei muncitoare. În acest context se înscriu începutul activității de îngrădire a elementelor capitaliste de la orașe și sate, măsurile de reorganizare a Frontului Plugarilor și a Uniunii Populare Măghiare etc.

O anumită regrupare de forțe se conturează și în tabăra adversă, unde, după izgonirea din scena politică a partidelor „istorice”, locul de principală forță de opoziție și de susținător al instituției monarhice este preluat de către gruparea burgheză condusă de Gh. Tătărescu, care făcea încă parte din guvern și din coaliția democratică. Acționând în interiorul guvernului și în afara lui, această grupare, care își coordona activitatea cu monarhia, și-a concentrat eforturile pentru a împiedica luarea măsurilor necesare creșterii rolului clasei muncitoare și al statului democrat-popular, îndeosebi în sectoarele economice, unde deținea pîrghiile de comandă.

Cerințele dezvoltării social-politice a României, orientarea forțelor revoluționare spre aplicarea unei linii mai ferme în vederea trecerii la revoluția socialistă și, drept consecință, ascuțirea contradicțiilor dintre proletariat și burghezie, făceau ca spre sfîrșitul anului 1947 colaborarea dintre forțele revoluționare și gruparea burgheză tătăresciană să nu mai fie nici posibilă, nici necesară. Ca urmare, la 6 noiembrie 1947, în urma analizei activității desfășurate de exponenții acestei grupări, Adunarea deputaților a votat o moțiune de neîncredere față de cei patru miniștri și cei doi subsecretari de stat reprezentanți ai P.N.L., fapt care a dus la îndepărtarea lor din guvern.

Noul cabinet ministerial care s-a constituit exprima în mod fidei raportul de forțe social-politice existent în acea etapă în societatea noastră, caracterul muncitoresc-țăranesc al puterii de stat. Caracterizînd acest moment, Raportul politic al Comitetului Central prezentat la Congresul de unificare din februarie 1948 avea să precizeze că „înlăturarea tătărescienilor n-a fost o remaniere oarecare de guvern, ci o fundamentală schimbare a ca-

racterului pe care îl are guvernul nostru, o schimbare a caracterului puterii de stat"⁵.

Totodată, îndepărtarea din guvern a ultimilor reprezentanți ai burgheziei a marcat o treaptă hotărâtoare pe calea izolării monarhiei, preludiul acțiunii de doborâre a acesteia în vederea realizării concordanței depline între conținutul și forma de exercitare a puterii de stat.

Sprîjinindu-se pe noul raport al forțelor social-politice, raport care înclina în mod hotărâtor în favoarea proletariatului și a aliaților săi, și ținînd seama și de conjunctura internațională favorabilă, P.C.R., a trecut la elaborarea și aplicarea planului de măsuri în vederea doborîrîi monarhiei și proclamării Republicii populare.

În acest sens, la 24 decembrie 1947, Partidul Comunist Român a preluat în mod nemijlocit conducerea armatei prin numirea tovarășului Emil Bodnăraș ca ministru al apărării naționale, au fost rechemăți în țară o serie de diplomați cu vădite înclinații monarhiste, iar din Ministerul de Externe a fost îndepărtat un număr însemnat de cadre legate de vechiul regim. Pe baza planului elaborat de P.C.R., s-a trecut la sporirea securității întreprinderilor și a instituțiilor, punctele strategice din Capitală și din țară au fost puse sub pază, fiind luate totodată măsuri în vederea împiedicării unei eventuale rezistențe din partea unităților gărzii regale. Cum acțiunea de îndepărtare a monarhiei avea un caracter predominant politic, Partidul Comunist Român a întreprins măsuri de mobilizare a organizațiilor sale și a celor de masă, care au fost pregătite să acționeze atît pe calea muncii de propagandă, cît și prin alte mijloace, în funcție de evoluția situației și de gradul de împotrivire a forțelor reacționare.

Partidul a folosit și cu acest prilej, în mod consecvent, tactica sa de rezolvare a problemelor revoluției pe cît posibil fără violență, pregătindu-se totodată pentru a putea face față cu succes oricărei situații.⁶ De altfel, încă la 23 decembrie 1947, președintele Consiliului de Miniștri, dr. Petru Groza, îi făcuse cunoscut regelui intențiile forțelor revoluționare de a proceda la proclamarea republicii. Ulterior, la 30 decembrie, în cadrul ultimei audiențe avută la rege, Gh. Gheorghiu-Dej și dr. Petru Groza i-au expus monarhului pe larg considerentele istorice și social-politice care impuneau înfăptuirea actului revoluționar, determinîndu-l să înțeleagă inutilitatea oricărei rezistențe și să semneze actul de abdicare.

În fapt, abolirea monarhiei și proclamarea Republicii Populare Române nu a fost un act de tranzacție politică, ci rezultatul unui proces obiectiv, în care masele largi populare, conduse de Partidul Comunist Român, și-au impus voința lor, cucerind, pas cu pas, puterea politică în stat.

Schimbarea calitativă produsă în conținutul puterii prin instaurarea dictaturii proletariatului și trecerea la revoluția socialistă nu s-a produs pe calea unei noi explozii revoluționare, ci a fost săvîrșită de către însăși con-

⁵ Gh. Gheorghiu-Dej, „Articole și cuvîntări“, ediția a IV-a E.S.P.L.A., 1956, p. 137.

⁶ Planul de măsuri în vederea doborîrîi monarhiei, în Arhiva C.C. al P.C.R., fond. nr. 1, dos. nr. 8014, f. 4.

ducerea de stat, cu sprijinul maselor, ca rezultat al dezvoltării continue a procesului revoluționar și al creării unui nou raport de forțe pe arena politică.

Hotărîtor în această direcție a fost faptul că în întreaga etapă care a urmat după 23 August 1944, Partidul Comunist Român a aplicat în mod creator, adecvat condițiilor țării noastre, învățătura marxist-leninistă referitoare la politica de alianțe în revoluție.

Exercitarea rolului conducător al proletariatului, făurirea și consolidarea alianței muncitorești-țăărănești, strîngerea într-un singur front a tuturor forțelor democratice, care au acționat în comun sub conducerea P.C.R., au constituit factorii de bază care au asigurat victoria revoluției populare. Succesele obținute în acei ani de tumultoase și rapide prefaceri în întreaga viață social-politică au o importanță deosebită nu numai pentru țara noastră, căreia i-au asigurat trecerea la făurirea socialismului, ci, de asemenea, și o valoare principială, ele contribuind la îmbogățirea teoriei și practicii marxist-leniniste cu noi metode și forme de luptă, cu noi soluții date problemelor ridicate de transformarea revoluționară a societății.